

SOLLICITEREN

In 1971 was ik juist afgestudeerd. Ik wilde met mijn vers diploma economische wetenschappen, gelijk mijn vader, aan de Staat gaan werken. Ik dus sollicitatie-brieven schrijven naar al wat dat ik tegenkwam of kon peinzen, en dat niet de privé-sector was.

Indertijd was het de gewoonte dat er bij uw sollicitatie een referentie zat, noem het een aanbeveling of een piston, of een “steekkerre”. Ik had nie zo veel connecties, ik ging dat dus gaan vragen aan een schepen van de gemeente, maar die schreef op een papiertje iets van: “Ik, schepen van feestelijkheden, verklaar dat ik en de ganse bevolking van Gentbrugge Jan Verbeeck ...” en dan iets van respect of gaarne zien.” Dat heb ik weggegooid.

Ik was dus werk aan het zoeken. Van de Nationale Bank herinner ik mij het tapijt tot aan mijn enkels, maar ik ben niet moeten weerkeren. Bij de spoorwegen deed ik ook een examen en na een heel jaar wachten kreeg ik een briefje dat ze mij gingen laten weten wanneer dat het tweede deel van het examen ging zijn .

Van de Boerenbond heb ik gehoord dat ik te aristocratisch was. Maar, na een paar vijven en zessen mocht ik beginnen bij de N M K N, juist op tijd om te kunnen trouwen, na drie maand solliciteren. En na een medisch onderzoek. Ik werd goedgekeurd, alleen, op het einde van het onderzoek moest ik mijn broek laten zakken en die dokter stak zijn hand tussen mijn benen, ik weet nog niet waarvoor. Maar ik dacht opeens “Ze hebben mij bij mijn kloten”.

Maar ik ben er toch begonnen, ’t is toch overal : “Gij zult werken in het zweet des aanschijns”.

MIJN EERSTE DAG

Mijn eerste dag, werken in Brussel, ik was op tijd, ik was de week van tevoren al eens gaan kijken zodat ik mijn weg niet zou kwijtraken.

Ze maakten daar niet veel spel van, van mijn eerste stap in het beroepsleven. Een bienvenu door de chef du personnel, die alleen frans sprak, mijn eerste bankrekening geopend, ik ken het nummer nog van buiten, een rappe uitleg en ticketjes om 's middags te gaan eten. Dan gaven ze mij een plaats aan een bureau, een met zes laden, een telefoon en een baas. Allemaal nieuw voor mij, zeker een baas.

Ik zie mij daar nog zitten, gezet gelijk een kikker op neren weggetje: een eigen onderlegger en nietjesapparaat voor mij, wat steno-dactylo's achter mij om mijn brieven te typen, vers hemd, zelf gestreken, toch de kraag en de voorkant van mijn hemd, en een lade voor mijn persoonlijke zaken. Mijn bonnetjes om te gaan eten, het geld dat ik niet in mijn porterfeuille wilde steken, een pakje bastos, nog wat kleinen rommel en ook mijn boekje mee de zegeltjes van de vakbond BBTK ,en daar bovenop mijn valse tanden die ik niet meer instak.

Hij die mijn lade dierf opendoen zag zeker die tanden liggen en deed ze wel onmiddellijk weer toe, geen sleutel nodig.

Mijn eerste dag van de 14.000 die nog moesten komen, ik heb daar 38 jaar verdergedaan.

22 JAAR

Ik was dus 22 jaar en ik ging alle dagen met den trein naar Brussel. Met de trein, dat wil zeggen: abonnement niet vergeten. Zien dat ge een zitplaats hebt; liefst aan 't venster bij de asbak; mensen die je nie kent niet aanspreken, de meeste hebben dat niet graag of steken hun krant omhoog; dat ge op de trein geen brandend lucifertje in het luciferdoosje mag steken. Dat schoot in brand, van het schrikken gooide ik dat weg, tussen de benen van de vrouw die rechtover mij zat, schaamtelijk, 't was niet met opzet maar 'k was content dat ik geen oorveeg heb gekregen.

Ook geleerd da je op vrijdagavond niet zegt "Tot maandag", maar "Tot maandag , als ik de lotto niet gewonnen heb".Ik speel nie op de Lotto

Ik had wel tegen mijzelf gezegd:" 't is goe dvoor 5 jaar , maar dan word ik boswachter, en ik begon voor alle zekerheid die twee boeken "Van Bomen en Bossen " van professor Van Miegroet te lezen.

In die eerste vijf jaar heb ik toch een paar keer tegen mijzelf gezegd,wel wel, nu sta ik hier schoon met mijn zweetvoeten . Een maat van mij werd missionaris in Afrika om arme mensen gaan helpen en een week later zag ik voor miljarden kasbons op de rekeningen van dat soort congregaties staan, en het waren zeker en vast de kaloten die dat indertijd hadden geregeld de ze op hun couponnes geen belastingen moesten betalen.

En nog een maatje erger, en, I only say this once: van haast alle bedrijven die klant waren bij de parastatale NMKN was er een wit dossiertje met hun officiële boekhouding, maar er was ook een geel dossiertje en dat was met hun zwart geld. Ik wist niet wat dat ik zag. Zowel kleine zelfstandige wroeters als intenationale bedrijven, allemaal een geel kaftje. Dat was bitter voor mij, een oudstrijder van mei 68. Zo bitter als de smaak van die stylo die ik mijn mond stak , 't was de stylo van een collega die daarmee in zijn oren had gezeten.

Na vijf jaar heb ik ne kier gekeken wat dat dat was , boswachter zijn. Maar dat betaalde haast niets. Ik had dan al een vrouw en twee kinderen en ik kon hen toch niet vragen om mee te helpen aardappelen kweken zodat we geen honger zouden hebben.

Voila, Maar ik wete nog altijd vele van bomen.

RECLAME

Ik ga eens wat zeggen. Wie denkt dat aan de staat werken iets is voor "pezewevers en droogschijters", die moet misschien een keer iets anders denken.

Neem nu mij. Aan de staat werken, in een bank en daarvan de reclame doen. Dat was, op zijn zachtst gezegd, niet erg sexy in mijn privé-entourage indertijd.

Ik was juist, in plaatse van boswachter te worden, met mijn gezin naar een commune verhuisd. Daar zaten ook supporters van de tupamaros, kent u jose mujica, bankovervaller en later president van Uruguay. Het was daar meer van "We shall overcome zonder banken en reclame".En op de bank zelf, La pub a la banque, der liept er ook zo maar iene rond, ikke dus

Maar niet getreurd, ik ging toch alle dagen al fluitend, met mijn aktentas aan de hand naar mijn bureau, , in kolonne, samen, met duizende andere gastarbeiders. Pendelaars. De berg op. Naar de Porte de Namur, tot spijt van wie het benijdt.

Maar we hebben daar wel veel gelachen, in de reclame. Bijvoorbeeld: Ons reclamebureau stuurde mij een keer hun Guust Flater met een voorstel voor een slogan. Hij

toonde zijn kartontje: "De bankkaart van het blauwe fabriekske, vrij als een vogel". Ik zei hem: "Gaat ge dat op een affiche zetten, vrijen als een vogel, en gaat ge daar dan een foto bij zetten van een haan die op een kip zit".

Zegt gij nu dat alles mij aan seks doe peinzen? Honi soit qui mal y pense. Maar ge moet weten, in die tijd deden wij, da theet promotiecampagnes. De mensen kregen een wedstrijdformuliertje voor elke 5000 frank kasbons dat ze kochten en daarmee konden ze dan een prijs winnen, een verdoken spaartombola. Daar werd reclame voor gemaakt. Op één of andere manier was daar in de drukkerij van het woord sparen, de "s" weggevallen en hadden wij ergens in Limburg 5000 folders geleverd met van voor in grote letters: "Paar in ons kantoor en win een prijs".

Die wedstrijd is dan ook nog mislukt. Dat was rond kerstdag, er waren 50 kerstbomen in die gemeente te winnen, en één familie had er zeven gewonnen. Hadden ze dat in hun living gezet, dan hadden ze kerstdag in de bijkeuken moeten vieren. 't Is van uw fouten dat ge het meeste leert.

In feite, maar dat staat wel niet op mijn diploma, ben ik een econometrist, een wiskundige economist, meer een denker dan een doener. Dat is iets heel anders dan affiches maken en annonces in de boeksjes zetten. Reclame, dat is een vak, dat ge moet leren, ge moet er voor studeren, juist gelijk een loodgieter, met dat verschil dat de mensen een loodgieter geloven als het over buizen gaat, maar gaat het over reclame, dan weet iedereen het beter.

Maar, ik heb mij geweerd, gestudeerd en ik heb mij opgewerkt, uiteindelijk had ik de naam, bij mijn bazen: "Verbeeck, die moet ge zijn "goeste" laten doen. Mijn goeste doen, dat heb ik van mijn vader geleerd, dat was ook nen goestendoender. Maar dat is een ander vertelselke.